

ก 1887

เดลินิวส์

ฉบับที่ 16,218 วันพุธที่ 9 มีนาคม พ.ศ.2537

ราคา 5.00 บาท

DAILY NEWS

การแก้ปัญหาภาษีรถยนต์

พิธีกรรม ส้มแก้ว

ลมื่อก่อนหน้านี้นี้ไม่นานนัก ได้มีการยอมรับอย่างเป็นทางการจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้วว่า ภาคเกษตรนั้นเป็นภาคที่ปล่อยก๊าซเรือนกระจกในรูปของมีเทนมากที่สุด และส่วนที่เกี่ยวข้องมากที่สุดก็เห็นจะได้แก่การปลูกข้าวและการปศุสัตว์

เนื่องจากว่าข้าวนั้นเป็นพืชหลักของบ้านเรา การปศุสัตว์ก็เป็นกิจกรรมทางด้านการเกษตรที่กำลังได้รับการส่งเสริมโดยเฉพาะทางด้านภาคอีสาน ซึ่งประชาชนนั้นยากจนที่สุดของประเทศ

ฉะนั้น ผลของภาคเกษตรที่มีต่อก๊าซเรือนกระจกและความสามารถในการลดปริมาณก๊าซจึงเป็นประเด็นที่น่าจะสนใจในระดับของนโยบายในการลดภาวะก๊าซเรือนกระจกเป็นอย่างยิ่ง ส่วนโอกาสของการลดก๊าซมีเทนจากนาข้าวก็คงจะมีความเป็นไปได้สองแนวทางคือ การปรับเปลี่ยนวิธีการเพาะปลูกเพื่อลดการเกิดก๊าซมีเทน หรือการเปลี่ยนพืชจากข้าวไปเป็นพื้นที่ของพืชอย่างอื่นบ้างผสมกลมกลืนกันไปก็จะทำให้เกิดก๊าซชนิดนี้น้อยลงไป

แต่อย่างไรก็ตามในประเด็นนี้ก็ยังมีข้อชวนคิดอีกนิดหนึ่งว่า อินทรีย์วัตถุที่อยู่ในนาข้าวอันเป็นแหล่งก่อให้เกิดก๊าซมีเทนที่สำคัญเนื่องจากการทับถมของซากพืชในดินในช่วงเพาะปลูก ทางหนึ่งของการลดการเกิดก๊าซก็คือ การลดการใช้อินทรีย์วัตถุในการเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้แก่ดิน แต่ที่ผ่านมานั้นในการเพิ่มความอุดมสมบูรณ์ให้แก่ดินในนาข้าวนี้มักจะมีการส่งเสริมให้ใช้เคมีวัตถุแทนปุ๋ยเคมี ดังนั้นการใช้แนวทางนี้จึงต้องพิจารณากันอย่างถ้วนทั่ว โดยเฉพาะในเชิงของกระบวนการการผลิตกับผลกระทบในเชิงของเศรษฐศาสตร์อีกด้วย

และสิ่งหนึ่งที่น่าจะลองพิจารณาคำเนิการดูก็คือ การเปลี่ยนวิธีการเพาะปลูกจากนาข้าวเป็นนาท่ว่าน ซึ่งอาจจะเป็นการช่วยไม่ให้มีการรบกวนต่อพื้นที่นาในการแก้ปัญหาอื่น นอกจากนี้ การเปลี่ยนแปลงพันธุ์ข้าว การจัดการด้านระบบของการให้น้ำในนาที่ย่อมที่จะมีผลต่อปริมาณก๊าซมีเทนในนาข้าวแทบทั้งสิ้น ซึ่งในประเด็นนี้ทางด้านสถาบันวิจัยข้าวนานาชาติกำลังให้ความสนใจงานวิจัยด้านนี้อย่างเป็นกรณีพิเศษอยู่ในขณะนี้ และคิดว่าอีกไม่นานนักก็คงจะได้รับทราบผลของข้อสรุปตามแนวทางที่พอจะสามารถปฏิบัติกันได้

ทีนี้ในส่วนของป่าไม้นั้นก็เป็นที่ยอมรับเช่นกันว่า ป่าไม้นั้นก็เป็นไปได้ทั้งสองกรณีคือ เป็นได้ทั้งตัวปล่อยก๊าซและตัวดูดก๊าซ เพราะการตัดไม้เผาป่าในจำนวนมากนั้นเป็นการปล่อยก๊าซคาร์บอน ในขณะที่

ที่การปลูกป่าเป็นการดูดซับก๊าซ คาร์บอน ดังนั้นนโยบายของรัฐบาลในเรื่องของการปลูกป่าจึงเป็นส่วนสำคัญในการลดก๊าซ ในขณะที่เดียวกันนโยบายการจัดสรรที่ดินทำกินของประชาชนก็เป็นการเพิ่มขึ้นมาของก๊าซคาร์บอน เพราะประชาชนจะต้องแล้ว

างป่าเพื่อการปลูกพืชที่คนถนัด

สำหรับนโยบายสำคัญต่อการพัฒนาด้านป่าไม้ของรัฐบาลที่ผ่านมาคือ การกำหนดพื้นที่ป่าอนุรักษ์เท่ากับ 25 เปอร์เซ็นต์ และพื้นที่ป่าเศรษฐกิจเท่ากับ 15 เปอร์เซ็นต์ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศ และนโยบายที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การกำหนดปฏิรูปที่ดินให้ได้ปีละ 4 ล้านไร่ นโยบายเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีความสำคัญต่อการใช้ที่ดินและพื้นที่ป่าไม้เป็นอย่างยิ่ง พร้อมทั้งเป็นการส่งผลกระทบต่อเรื่องไปยังปริมาณก๊าซคาร์บอนที่เกี่ยวข้องกับป่าไม้อีกด้วย

เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้มีนักวิชาการที่เกี่ยวข้องได้วิเคราะห์ต้นทุนของการดูดซับก๊าซคาร์บอนของต้นไม้ด้วยการแบ่งออกเป็นสองส่วนคือ ป่าอนุรักษ์และป่าปลูก อันเป็นทำนองเดียวกันกับการวิเคราะห์ด้านพลังงาน ต้นทุนของการดูดซับก๊าซคาร์บอน ได้แก่ ต้นทุนสุทธิที่หักผลประโยชน์ของป่าในด้านอื่นแล้ว ในกรณีของป่าอนุรักษ์นั้น ผลประโยชน์ของป่าก็คือ การอนุรักษ์ดินและน้ำ การเป็นแหล่งท่องเที่ยว และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ส่วนต้นทุนของป่าอนุรักษ์ก็คือ ต้นทุนของการรักษาป่าเอาไว้ ผลประโยชน์ที่นำเอามาหักออกก็คือ ผลประโยชน์การอนุรักษ์ดินและน้ำและผลประโยชน์ในด้านการท่องเที่ยว ดังนั้นต้นทุนในการดูดซับก๊าซคาร์บอนในที่นี้ก็ยังไม่ได้มีการหักผลประโยชน์ในการอนุรักษ์ความหลากหลายทางด้านชีวภาพออก

อย่างไรก็ตามในด้านของการปลูก

ป่านั้น จากที่ผ่านมาส่วนหนึ่งก็เป็นการชี้ให้เห็นว่าการปลูกสร้างสวนป่า เอกชน

ขนาดใหญ่ยังไม่เป็นที่ยอมรับ โดยเฉพาะ
 กว่าแก้ปัญหาดังกล่าวที่เป็นผลติดตามมา
 ประเด็นของการครอบครองที่ดิน ทั้งนี้ใน
 การพิจารณาถึงต้นทุนและผลตอบแทน
 ตามทางเลือกต่าง ๆ ของการปลูกป่าไม่
 ว่าจะเป็นในรูปแบบของสวนป่าเอกชน แบบ
 ไม้โตเร็วหรือไม้สักที่กำลังมีการไหม
 โฆษณากันในตอนนี้ และรวมถึงการ
 ปลูกป่าโดยการใช้กระบวนการการ
 เกษตรก็ตามโดยทั่วไปแล้วการดูดซับ
 ก๊าซคาร์บอนโดยวิธีปลูกสร้างสวนป่าไม่
 ว่าจะเป็นไม้โตเร็วหรือไม้สัก ผลจะเป็น
 ลบ

แต่ถ้าอยากจะได้ต้นทุนต่อการ
 ลดก๊าซคาร์บอนในเชิงบวกก็ต้องส่งเสริม
 ให้มีการปลูกไม้ยูคาลิปตัสกับข้าวโพด ซึ่ง
 เป็นระบบที่ปลูกได้ง่าย แต่จะกลับไปมี
 ผลต่อปัญหาอื่น ๆ คิดตามไปอีกอย่าง
 เช่น ปัญหาเรื่องพื้นผิวของหน้าดินที่
 กำลังได้รับการถกเถียงกันอยู่ในตอนนี้
 จากหลาย ๆ ส่วนงานที่เกี่ยวข้องถึงความ
 เหมาะสม กล่าวง่าย ๆ ในประเด็นนี้ก็คือ
 เมื่อใดอย่างหนึ่งเราก็ต้องสูญเสียอีกอย่าง
 หนึ่งไปนั่นเอง

อย่างไรก็ตามในด้านนโยบาย
 ของรัฐบาลในการแก้ไขปัญหานี้ในเรื่อง
 นโยบายของการปลูกป่าในพื้นที่ของชาว
 บ้านเองโดยการที่รัฐบาลให้การ
 สนับสนุนเงินทุนในการลงทุนประมาณ
 3,000 บาทต่อไร่ เป็นระยะเวลา 5 ปี
 โดยมีเป้าหมายว่าจะพยายามทำการส่งเสริม
 ให้ได้ 1 ล้านไร่ต่อปีนั้น นับว่าเป็น
 การช่วยให้ความเป็นไปได้ในการปลูกไม้
 ยืนต้นของเกษตรกรเป็นไปได้สูงมาก
 เนื่องจากไม้ยืนต้นบางประเภทต้อง
 อาศัยเวลาก่อนที่จะได้รับผลประโยชน์

ซึ่งนับว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ติดต่อ
 ปัญหาที่ได้กล่าวมาข้างต้น แต่ที่สำคัญที่
 ผ่านมารัฐบาลก่อนข้างอ่อนประชาสัม-
 พันธ์ไปหน่อย ประชาชนโดยส่วนใหญ่
 เขาถึงไม่ค่อยจะได้รับทราบกัน ผู้ที่พอ

จะทำได้จึงไม่ค่อยได้คิดถึงกันเท่าไร ?
 ฉะนั้น สิ่งที่เราควรกระทำก็คือ
 การป่าวประกาศให้ได้รับรู้กันกว้างขวาง
 กว่าที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้

รัฐบาลให้ทุน 3 พันบาทต่อไร่ ให้เอกชนปลูกไม้ยืนต้นนับเป็นการแก้ปัญหาก๊าซเรือนกระจกทางหนึ่ง แต่ควรประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ให้กว้างขวางกว่านี้ เพราะที่ผ่านมาไม่ค่อยจะมีใครรู้

สิ่งที่น่าลองทำดูก็คือการเปลี่ยนวิธีการเพาะปลูกจากเผาป่าเป็นเผาหว่าน ก็อาจจะเป็นการช่วยโยกย้ายการรบกวนต่อพื้นที่ป่าในการแก้ปัญหาไฟป่า นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงพันธุ์ข้าว การจัดการดินระบบของการใส่ปุ๋ยในนาที่ขอมที่จำเป็นผลต่อปริมาณก๊าซมีเทนในนาข้าวแทบทั้งสิ้น ซึ่งในประเด็นนี้ทางสถาบันวิจัยข้าวแห่งชาติก็กำลังให้ความสนใจงานวิจัยด้านนี้อย่างเป็นกรณีพิเศษอยู่ในขณะนี้ และคิดว่าอีกไม่นานนักก็คงจะได้รับทราบผลของข้อสรุปตามแนวทางที่พอจะปฏิบัติกันได้

รัฐบาลให้ทุน 3 พันบาทต่อไร่ ให้เอกชนปลูกไม้เป็นต้นนับเป็นการแก้ปัญหาก๊าซเรือนกระจกทางหนึ่ง แต่การประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ให้กว้างขวางกว่านี้ เพราะที่ผ่านมาไม่ค่อยจะมีใครรู้

สิ่งที่น่าลองทำดูก็คือการเปลี่ยนวิธีการเพาะปลูกจากเต่าเป็นท้าวบ ก็อาจจะเป็นการช่วยไม่ให้เกิดการรบกวนต่อพื้นที่ป่าในการแก้ปัญหา นี้ นอกจากนี้การเปลี่ยนแปลงพันธุ์ข้าว การจัดการตามระบบของการใช้น้ำในภาคที่ย่อมที่จะมีผลต่อปริมาณก๊าซมีเทนในภาคข้าวแทบทั้งสิ้น ซึ่งไม่ประเดี๋ยวนี้ทางสถาบันวิจัยข้าวแห่งชาติก็กำลังให้ความสนใจงานวิจัยด้านนี้เป็นอย่างมากเป็นพิเศษอยู่ในขณะนี้ และคิดว่าอีกไม่นานนักก็ควรจะได้รับการแสดงผลของข้อสรุปตามแนวทางที่พอจะปฏิบัติกันได้